

дреха, тръгнахме изъ дълбоката калъ на непрогледната нощъ. Дъждътъ продължаваше да вали. Неговото шляпукане прѣчеше да се долови идването на нѣкоя опасностъ. Мокротата отъ дъжда приближаваше голата кожа, а дрехитѣ станаха тежки и провиснали. Трудното движение изъ нахисналитѣ ниви изискваше свръхъ напрежение, но безъ ни най-малко да ни е студено, ние продължавахме мълчаливо да следваме този нощенъ пжтеводителъ.

— Стой! Стой! — тихо отъ уста на уста се разнесе команда. Исмаилъ казалъ да се спре. Стрѣменъ, почти отвесенъ брѣгъ се билъ изпрѣчилъ и подъ него рѣка. Ако се отиде въ лѣво, отивало се на пжтя, който противникътъ още биеше. Ако се мине въ дѣсно — отдалечава се много отъ мѣстото, кждето трѣбва да се отиде. Исмаилъ каза, че трѣбва да имаме довѣрие, да му се отвържатъ ржцетѣ и той ще се спустне по стрѣмния и каленъ брѣгъ право въ рѣката, а следъ него и всички останали. И трѣбва да се побърза, догдето не е придошла рѣката.

Ржцетѣ на Исмаилъ се отвързаха и той седна готовъ да полети надолу. Ротниятъ се изправи до брѣга и нададе ухо. Сжщинска пързалка: три четири секунди плъзгане въ неизвестностъ и пѣленъ мракъ, а следъ това — падане въ вода.